

Reis naar Istihaza in Roemenië van 14 - 23 september 2017:

OPDRACHTEN:

Contacten versterken

Geld van de kindernevendienst en het project van de jeugdkapel overhandigen en besteden

Voedselpakketten samenstellen en rondbrengen

Op donderdag 14 september vertrokken we rond 11.00 u. richting Eindhoven vanwaar we verder gingen met het vliegtuig naar Cluj Napoca. Nadat we de auto gestald hadden werden we naar het vliegveld gebracht. Helaas begonnen we met 1 ½ uur vertraging. De vlucht naar Cluj Napoca verliep verder zonder problemen. Bij aankomst op het vliegveld in Cluj Napoca troffen we Ilona Denis in de rij bij de douane, die in hetzelfde vliegtuig had gezeten, maar wat wij niet ontdekt hadden. Zij heeft samen met haar man in Tirgu Mures veel goed werk verricht. Na het overlijden van haar man Fülöp Denis, alweer meer dan 10 jaar geleden, heeft zij de activiteiten verder voortgezet. Zij was uitgenodigd door de gemeente in Rhenen en was nu weer op weg naar Tirgu Mures. Na een kort gesprek gingen we ieder ons weegs.

Bij de uitgang van het vliegveld stond er iemand van de garage ons op te wachten om ons te halen en naar de huurauto te brengen. Dit was iets buiten het vliegveld bij een garage. Na wat formaliteiten konden we snel onze route vervolgen.

Gelukkig hadden we een pension geboekt via internet wat i.v.m. het tijdsverschil van 1 uur later nu erg goed uitkwam. Zo rond half 10 kwamen we in ons pension aan.

Vrijdag 15 september

Ook dit keer viert Willy weer haar verjaardag. Na haar gefeliciteerd te hebben en na een heerlijk ontbijt vertrokken we richting Istihaza.

Om op een redelijke tijd aan te komen in Istihaza hebben we in Turda, waar we altijd doorheen rijden, nog even de lokale markt bezocht. Hier worden alle paprika's, pepers enz. aan de man gebracht. De kleur scharkeringen zijn heel mooi om te zien.

Onderweg in Ludus nog wat boodschappen gedaan bij de Lidl. Deze zit er nu sinds enkele jaren. In het dorp Istihaza is nog niet veel te koop, dus het is erg belangrijk om een voorraad water in te slaan en spullen voor het ontbijt. Ook dit keer verzorgen we ons eigen ontbijt en de lunch en gaan 's avonds bij één van de bewoners eten.

Daarna trakteerde Willy ons op de lunch bij een leuk klein restaurantje in Ludus. Je kan zien dat het in de steden al wat beter gaat, want de restaurantjes en winkels rijzen als paddenstoelen uit de grond.

Rond half drie kwamen we aan in Istihaza. Er was bij de pastorie en de kerk veel bedrijvigheid i.v.m. de festiviteiten die de volgende dag zouden plaatsvinden. De ramen werden gesopt, er werd stof gezogen. Buiten werd nog aan de fundering van de kerk gewerkt en de tuin werd ontdaan van alle rommel.

We werden hartelijk ontvangen door de dominee met koffie en koekjes. Ons onderkomen was al klaar. Dit was weer boven de garage. Ons "eigen huisje" zonder toilet en water. Maar nu hebben we wel een prachtig terras. Dit was de vorige keer nog een gapend gat met veel modder. Bij ons vorige bezoek hadden we geld achtergelaten om het terras aan te pakken. Henk had aangegeven hoe dit het beste gedaan zou kunnen worden. Dit was uitgevoerd volgens plan en zag er mooi uit. De ruimte wordt gebruikt voor de jeugd, Bijbelkring en vrouwen bijeenkomsten. Dus van belang dat er geen ongelukken kunnen gebeuren.

Nadat we ons geïnstalleerd hadden maakten we wat foto's. We mochten niet helpen bij de kerk en om niemand voor de voeten te lopen maakten we een rondje door het dorp. Daarna Willy's verjaardag nog op "ons terras" gevierd met een drankje.

De mannen gingen nog even rond de kerk lopen om te zien hoe de fundering nu aangepakt wordt. De kerk is al eens met geld van Leiden gerestaureerd, maar nu weer helemaal verzakt. Er is nu geld gekomen van het bisdom en nog een geldschieter, die we niet kennen. Henk heeft bij eerdere bezoeken uitvoerig verteld en via tekeningen uitgelegd, hoe het beste de fundering aangepakt kan worden. Ook deskundigen in Leiden hebben hier naar gekeken. Helaas is hier niets mee gedaan. Nu lijkt toch dat er wel goede stappen ondernomen worden.

Inkijkje in ons huisje en ons terras.

's Avonds om half acht gaan we samen met de dominee bij Erika en Miklos eten. We zijn zeer verheugd Miklos te zien. Hij heeft sinds enkele jaren een hersentumor. We hebben hem destijds geld gegeven voor medicatie. Dit schijnt goed aangeslagen te zijn. Hij heeft nog wel een scheef gezicht en is bijna blind aan één oog, maar hij werkt toch weer. Toen was het nog de vraag of hij weer aan het werk zou kunnen. Ook de spraak is wat moeilijk. Samen met zijn vrouw en hun zoontje van 11 jaar genieten ze weer van het leven. Ondanks alle moeilijkheden. We werden erg verwend met eten en producten uit eigen tuin.

Zaterdag 16 september

Na het ontbijt op ons eigen terras vertrokken we naar het winkeltje om de lijst van de pakketten op te halen. Irma, de winkeljuffrouw, had de boodschappen weer ingekocht. Zij woont in het dorp en weet precies wat de mensen vooral het hardste nodig hebben. De boodschappen staan veilig bij haar achter slot en grendel en we spreken af dat we deze maandag zullen halen. Wij moeten dan nog de pakketten samenstellen en gaan deze dan dinsdag rondbrengen in het dorp. Irma heeft alles weer naar volle tevredenheid verzorgd.

Toen we terugkwamen zagen we bij het huis van Katalin Fülöp dat haar zoon (Sandor) met familie uit Tirgu Mures aanwezig was. De man van Katalin, Sandor sr., was als één van de eerste Roemenen in Leiden te gast geweest bij Sam en Bea. We werden ook altijd bij haar uitgenodigd om te komen eten. We hadden ons al verwonderd dat het huis zo gesloten was en bij navraag bij de dominee hoorden we dat Katalin drie weken geleden was overleden. Dit bracht wel een schok bij ons teweeg, want we hadden hier nog niets over gehoord.

Haar zoon en zijn gezin komen om de 14 dagen de producten van het land halen en om het land te bewerken. De man van Irma is ook een zoon van Katalin en woont in Istihaza. Hij zorgt voor de dieren. De dochter woont in Boedapest. Zij heeft via facebook nog contact gehad, vooral met Mirjam. Maar door het overlijden van Mirjam hebben we helaas niet meegekregen dat Katalin ook ziek was.

We werden uitgenodigd om koffie te komen drinken en even bij te praten. Ook Sandor is in Leiden geweest en kent ons dus ook goed. Het was fijn om het verdriet te kunnen delen. Sandor had opdracht van Erzebeth gekregen om ons uit te nodigen voor de koffie. Helaas kon zij dat zelf niet doen omdat ze alweer naar Boedapest vertrokken was. Toen we weg wilden gaan kregen we tomaten en peren mee uit de tuin van Katalin.

's Middags na de lunch zijn we de berg opgeklommen naar de begraafplaats om een bezoek te brengen aan het graf van Katalin, die nu begraven ligt naast haar man. Daarna nog in de bergen gewandeld. Tijdens de wandeling kwamen we Zolly tegen die ons meenam in zijn terreinwagen om zijn grond met gewassen te laten zien. Zolly was naar zijn gewassen aan het kijken of het 's maandags geoogst kon worden. Hij is de man die ook in Nederland is geweest, evenals zijn vader, (één van de eersten), maar die altijd als tolk optreedt. Hij heeft in Nederland gewerkt en daarna een goed bedrijf in Istihaza neergezet. Met medewerking van zijn vader. Zolly is de grootste boer van Istihaza en doet veel voor de gemeenschap. Tevens is hij de rechterhand van de dominee (Presbyter). Hij treedt ook op als tolk wanneer mensen uit Nederland komen van de Stichting Oost-Europa en Stichting Bichis Bückos. Dit doet hij ook al jaren. Trots laat hij al z'n grond zien en weet precies wat het allemaal op gaat brengen. Hij is goed op de hoogte van alle wetgeving in Roemenië.

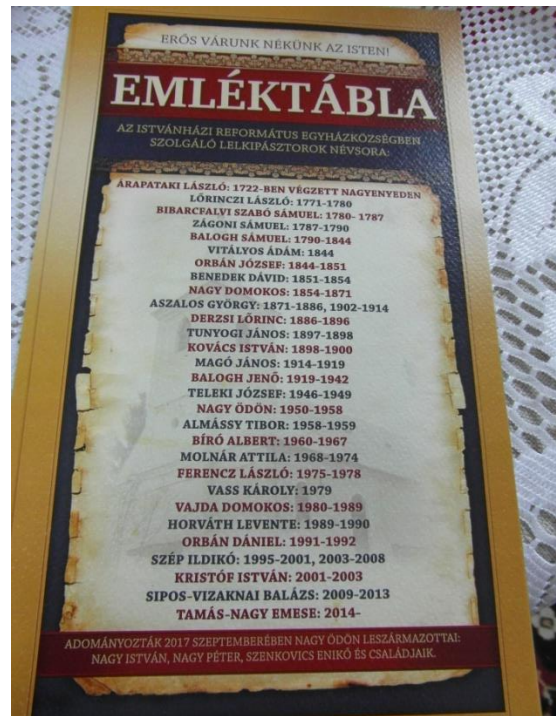
Na een borrel op ons "eigen terras" gaan we 's avonds bij Zolly en zijn vrouw eten. Dat is altijd heel gezellig. Ook ontmoetten we zijn ouders. Zijn vader is al jaren ziek en bedlegerig. Hij is altijd ontroerd als hij ons weer ziet. Helaas is het erg moeilijk om nog een gesprek met zijn vader te voeren. Wel was hij nog belangstellend naar onze kinderen en was erg ontroerd door het overlijden van Mirjam.

Een hoekje van ons terras.

Zondag 17 september

Er is al vroeg wat drukte rond de kerk. De laatste voorbereidingen. De kerkdienst begint om 11.00 u., maar de genodigden worden rond 10.00 u. verwacht. Er zal een afvaardiging van het Bisdom komen en de bisschop zelf zal voorgaan in de dienst. We worden aan alle mensen voorgesteld, maar men spreekt slecht Engels dus communiceren is erg moeilijk. De predikanten die wij in Istihaza meegemaakt hebben zijn erg enthousiast ons aan te treffen. Na een hartelijke begroeting sluiten zij zich aan bij de andere genodigden.

Na een kerkdienst van twee uur, waar wij dus niets van meegekregen hebben, werd de dienst na alle officiële handelingen afgesloten. Er werd een plaquette overhandigd van alle dominees die sinds 1772 in Istihaza gestaan hebben.

Na de dienst werd ons verzocht naar de school te gaan, of in dit geval werd het Cultuurhuis genoemd, om daar met elkaar de maaltijd te delen. Zoals gebruikelijk in Roemenië staan er dan lange tafels met banken. Nadat iedereen aanwezig was en plaatsgenomen had werd er geopend met gebed. We werden verwend met palinka, frisdrank, wijn en een heerlijke maaltijd. Na het eten hebben we nog even gesproken met twee dominees die wij meegemaakt hebben.

